

“Jesús ens ensenya a demanar al Pare el pa de cada dia”

Dij, 28/03/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 27 de març 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 11. Dóna’ns el nostre pa de cada dia.

Estimats germans i germanes, bon dia!

Passem avui a analitzar la segona part del “Pare nostre”, aquella en què presentem a Déu les nostres necessitats. Aquesta segona part comença amb una paraula que fa olor de la vida quotidiana: el pa.

La pregària de Jesús parteix d’una petició impulsiva, que s’assembla molt a la que fa un captaire: “Dóna’ns el pa de cada dia!”. Aquesta pregària prové d’una evidència que sovint oblidem, ve a dir que no som criatures autosuficients, i que necessitem alimentar-nos cada dia.

Les Escriptures ens mostren que per a moltes persones la trobada amb Jesús s’ha fet a partir d’una petició. Jesús no demana invocacions refinades, al contrari, tota la existència humana, amb els seus problemes més concrets i quotidians, es pot convertir en pregària. En els Evangelis trobem una multitud de captaires que demanen alliberament i salvació. Hi ha qui demana el pa, qui demana la guarició; alguns la purificació, altres la vista; o que una persona estimada pugui reviure... Jesús mai passa indiferent al costat d’aquestes peticions i d’aquests dolors.

Per tant, Jesús ens ensenya a demanar al Pare el pa de cada dia. I ens ensenya a fer-ho units a tants homes i dones per als quals aquesta pregària és un crit – que sovint es manté en l’interior – que acompanya l’angoixa de cada dia. Quantes mares i quants pares, encara avui, van a dormir amb el turment de no tenir prou pa demà pels seus fills! Imaginem aquesta pregària recitada no en la comoditat d’un apartament, sinó en la precarietat d’una habitació on ens adaptem, quan manca el necessari per viure. Les paraules de Jesús assumeixen una força nova. L’oració cristiana comença en aquest nivell. No és un exercici per ascetes; parteix de la realitat, del cor i de la carn de persones que viuen amb necessitats, o que comparteixen la condició de qui no té el necessari per viure. Ni tan sols els místics cristians poden ignorar la simplicitat d’aquesta petició. “Pare, fes que avui hi hagi el pa necessari per a nosaltres i per a tothom”. I “el pa” és també l’aigua, medecines, casa, feina... Demanar el necessari per viure.

El pa que el cristià demana en la pregària no és el “meu”, sinó el “nostre” pa. Això és el que Jesús vol. Ens ensenya a demanar-lo no només per a nosaltres mateixos, sinó per a tota la fraternitat del món. Si no es prega així, el “Pare nostre” deixa de ser una oració cristiana. Si Déu és el nostre Pare, com podem presentar-nos davant d’Ell sense donar-nos les mans? Tots nosaltres. I si el pa que Ell ens dona ens el robem entre nosaltres, com podem dir-nos fills seus? Aquesta pregària conté una actitud d’empatia, una actitud de solidaritat. En la meua fam sento la fam de les multituds, i aleshores pregaré a Déu fins que la seva petició no sigui atesa. Així Jesús educa la seva comunitat, la seva Església, a portar a Déu les necessitats de tots: “Tots som fills teus, oh Pare, tingues pietat de nosaltres!”. I ara serà bo que

ens aturem a pensar una mica en els infants que pateixen fam. Pensem en els nens que es troben en països amb guerra: els infants afamats del Iemen, els infants afamats de Síria, els infants afamats en tants Països on no hi ha pa, al Sud de Sudan. Pensem en aquests infants i pensant en ells diguem junts en veu alta, la pregària: “Pare, dóna’ns avui el pa de cada dia”. Tots junts.

El pa que demanem al Senyor en la pregària és el mateix que un dia ens acusarà. Ens retraurà que no acostumem a compartir-lo amb qui ens és proper, el poc costum de compartir-lo. Era un pa destinat a la humanitat, i en canvi només l’han menjat alguns: l’amor no pot suportar això. El nostre amor no pot suportar-ho; i tampoc l’amor de Déu pot suportar aquest egoisme de no compartir el pa.

Una vegada hi havia una gran multitud davant de Jesús; era gent que tenia gana. Jesús va demanar si algú tenia quelcom, i només es va trobar un vailet disposat a compartir les seves provisions: cinc pans i dos peixos. Jesús va multiplicar aquest gest generós (cf. Jn 6,9). Aquell nen havia comprès la lliçó del “Pare nostre”: que el menjar no és propietat privada - posem-nos això al cap: el menjar no és propietat privada -, sinó providència a compartir, amb la gràcia de Déu.

El veritable miracle fet per Jesús aquell dia no és tant la multiplicació - que és certa -, sinó el fet de compartir: doneu el que teniu i jo faré el miracle. Ell mateix, multiplicant aquell pa ofert, anticipava l’ofrena de Si mateix en el Pa eucarístic. De fet, només l’Eucaristia pot saciar la fam d’infinít i el desig de Déu que anima tots els homes, fins i tot en la recerca del pa de cada dia.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió.